

Bautier

37

No en puc parlar perquè ho ha prohibit el meu superior jeràrquic.

Resem per l'Església per tal que a tots els nivells siguem més nets i més sincers davant les exigències de l'Evangelí, no solament en la vida particular de cadascú, sinó també en la vida social i pública.

No podem encreuar el braç quan hi ha a casa nostra persones que sofreixen persecució per la justícia."

TEXT QUE HAVIA D'ESSER LLEGIT A TOTES LES PARROQUIES DE BARCELONA, EL 13 DE MARÇ. (A causa d'una prohibició del Sr. Arquebisbe, en general només foren pronunciades unes al·lusions clares però mrays detallada)

"El dimecres passat, dia 9 de març, la Comunitat de Pares Caputxins de Sarrià va acollir en el seu convent uns cinc-cents universitaris, i alguns professors, procedents de diversos indrets d'Espanya. L'objecte d'aquesta reunió era tractar de problemes acadèmics, cercant camins de llibertat d'associació. Aquesta llibertat ha estat recentment reafirmada en importants documents de l'Església, com la "Pacem in Terris" i la Constitució pastoral sobre l'Església i el món d'avui.

Els Pares caputxins van acollir aquesta reunió, complint un deure ineludible, cristià i franciscà, de donar hospitalitat a tot el qui ho demana, sense exigir-li prèviament explicacions concretes.

Quan estaven ja tots congregats, la força pública va acordonar el recinte religiós, i no deixava sortir els participants, si no dipositaven prèviament la seva documentació personal. Per dignitat, tots s'hi van negar.

El bloqueig de la policia va impedir que fossin subministrats queviures als refugiats, i va tallar la comunicació telefònica.

Aquesta situació ha durat des del dimecres, dia 9, a les 5 de la tarda, fins al divendres, a les dotze del migdia. En aquesta hora, la policia va irrompre violentament en el convent, practicant algunes detencions. Un quart abans de la irrupció de la força pública, havia entrat en el convent el Sr. bisbe caputxí Fr. Matias Solà, per tal de visitar la Comunitat i els convidats. El Sr. bisbe va presenciar la invasió.

Davant aquests fets, greument contraris a les més serioses exigències del cristianisme, ens creiem obligats a solidaritzar-nos amb l'actitud evangèlica dels nostres germans caputxins, a deplorar aquestes injustícies que sembren l'odi i la confusió i a elevar la nostra protesta més enèrgica. Preguem als germans cristians aquí presents, que demanin al Senyor que doni forces a tots els qui lluiten per una més gran llibertat entre nosaltres, superant odis i ressentiments."

CARTA DEL PROVINCIAL DELS CAPUTXINS, FRA SALVADOR DE LES BORGES, AL GOVERNADOR:

PROVINCIA DE FF.MM.
CAPUCHINOS DE CATALUÑA

Barcelona, 11 de marzo de 1966

Excmo. Sr. D.
Antonio Ibáñez Freire
Governador Civil de la Provincia de Barcelona
CIUDAD

Excmo. y estimado Sr.: Ante los hechos ocurridos este mediodía en el convento de capuchinos de Sarriá, que como Provincial legalmente represento, me veo en la obligación de manifestarle lo siguiente:

1.- Este mediodía, minutos después de haber entrado en el recinto conventual el Excmo. y Rdmo. P. Matias Solá y Farell, Obispo de Colofón, para visitar a la comunidad y demás personas allí alojadas, los Agentes de la Autoridad, sin solicitar previamente la entrada, y sin haber sido requeridos por la comunidad, han irrumpido dentro del recinto conventual y sus dependencias, forzando las puertas de acceso sin contar en absoluto con el consentimiento de la autoridad

del convento, sin haber exhibido mandamiento judicial que les autorizara, ni tampoco autorización alguna de la Autoridad eclesiástica diocesana.

Las personas que se hallaban dentro del recinto se comportaban pacífica y ordenadamente, y en el interior de las dependencias conventuales no se producía en aquellos momentos ninguna alteración de orden, ni desde el interior se agredía a los Agentes de la Autoridad, ni era necesaria o precisa la entrada de los funcionarios de policía, para auxiliar a persona alguna ni para evitar daños inminentes y graves en las cosas.

Tampoco puede argüirse, para justificar lo ocurrido, la existencia de un flagrante delito en el recinto, pues en el supuesto de que la sesión que celebraron las personas que se encontraban en el local pudiera ser calificada de delictuosa, tal sesión había terminado desde hacía 42 horas, siguiendo las indicaciones de la propia fuerza pública.

2.- Ante la evolución de los acontecimientos y las medidas tomadas por la fuerza de policía frente al edificio, era previsible razonablemente que en el día de hoy se produjera un desenlace de la situación creada, sin violencia alguna.

3.- Al manifestarle mi disgusto, debo comunicarle que debo informar detalladamente de los hechos ocurridos a la Autoridad religiosa competente, reservándome cuantas actuaciones estime convenientes.

Le saluda atentamente suyo afmo. en Cristo

fr. Salvador de los Borges
Min. Prov. O.F.M. Cap.

2- NOTA PÚBLICA DEL CONVENT DE CAPUTXINS DE SARRIA:

DAVANT CERTS COMENTARIS DE LA RADIO I TELEVISIÓ ESPANYOLES I DAVANT LES INFORMACIONS TENDENCILOSES I ERRONIES APARESCUDES A LA PREMSA NACIONAL REFERENTS ALS FETS ESDEVINGUTS AQUESTS DARRERS DIES AL CONVENT DELS CAPUTXINS DE SARRIA, BARCELONA,

Cal fer constar tot el que segueix:

1.- Un grup d'estudiants catòlics de la Universitat de Barcelona sollicità permís per tal d'utilitzar el saló d'actes del convent i celebrar-hi una reunió destinada a examinar i decidir sobre la situació de les associacions d'estudiants universitaris, així com també per a restablir en el sector dels estudis superiors aquell clima de convivència imprescindible per a assegurar la normalitat i l'ordre en la marxa de la Universitat.

Considerant la persona dels sol·licitants i la serietat dels objectius proposats, els encarregats del saló d'actes accediren a la citada petició, considerant-la plenament conforme amb les directrius de l'Església referents al dret d'associació i a la legítima promoció cultural i humana, tan clarament expressades, per exemple, en l'encíclica "Pacem in Terris" i en el recent document conciliar "Gaudium et Spes" sobre l'Església i el món actual.

2.- El dimecres, 9 de març, a les quatre de la tarda, començaren a congregar-se al saló d'actes alguns centenars d'estudiants, acompanyats, en qualitat d'invitats, per diversos professors universitaris i per distingides personalitats del món intel·lectual, artístic i eclesiàstic de Catalunya, i d'altres llocs de la Península, i també per dos súbdits estrangers, representants d'organitzacions universitàries internacionals. Assistien també, especialment invitats, representants de la premsa ciutadana i de les agències informatives espanyoles, com l'oficial EFE.

La reunió, en conseqüència, no tenia res de clandestina.

3.- A les 5'15, aproximadament, arribaren al convent els agents de la Policia, als quals comunicaren al P. Provincial l'ordre de suspendre l'acte. El P. Provincial comunicà l'ordre als reunits, i immediatament fou acatada l'ordre de l'autoritat civil.

La reunió havia tractat exclusivament temes universitaris, i durant el seu transcurs fou mantingut sempre l'ordre més absolut.

4.- A continuació, la Policia ordenà que fos evacuat el saló, assegurant que els reunits no serien sancionats si sortien immediatament. La Policia, no obstant, s'apoderà del carnet d'estudiant de les primeres noies que iniciaren la sortida. Davant semblant forma de procedir, estudiants i invitats decidiren romandre en el clos del convent.

En aquest moment els periodistes i els representants de les agències de premsa sortiren a complir amb llur pròpia missió informativa.

5.- Els estudiants i invitats demanaren a la comunitat caputxina autorització per tal de romandre com a hostes dins del clos conventual. La comunitat de caputxins, d'acord amb la tradició franciscana d'àmplia hospitalitat, no podia negar-se a la petició, i accedí a ella.

La Policia circumdà el convent, penetrant fins i tot, per major seguretat de l'acció, en territori pertanyent als dos col·legis veïns, el "Lycée Français" i el dels Germans del Sagrat Cor. A més a més foren tallades les comunicacions telefòniques amb l'exterior.

Els reunits, mal allotjats en l'insuficient saló d'actes, començaren a pensar en la manera d'organitzar llur reclusió. Mossèn Ricard Pedrals, consiliari general de la Delegació Diocesana d'Escultisme de Barcelona, celebrà una missa amb assistència de bastants estudiants i invitats, molts dels quals confessaren i combregaren. Vers les 11 de la nit, i fins les 4 de la matinada, la comunitat s'esforçà en proporcionar un sopar improvisat als gairebé cinc-cents hostes, i procurà de la millor manera possible distribuir-los i acomodar-los per tal de dormir, situant-los en les distintes dependències conventuals, sense excloure alguna destinada al culte. Les persones de més edat, o de menys salut, ocuparen les cel·les de l'hosteria.

6.- Pel matí del dijous, dia 10, el convent seguia bloquejat. A les 7,30 fou celebrada la quotidiana missa conventual a la que assistí gran nombre d'estudiants i personalitats. El temple s'omplènà i foren distribuïdes moltes comunions.

A les 8,30 foren organitzats torns per l'esmorzar dels hostes. La comunitat compartí amb ells les provisions existents al convent. Vers les 9 del matí, la Policia començà a obstaculitzar l'entrada de queviures, fins el punt de tallar qualsevol subministre, tant per als hostes com per a la comunitat.

A l'interior del convent, els hostes es passejaven pels claustres i jardins, organitzaven classes de literatura i conferències d'art, cantaven o oïen música, s'entretenien amb jocs. En tot moment regnà l'ordre més complet a l'interior del recinte, comportant-se els hostes amb excel·lent educació i elevat nivell de civisme.

El P. Salvador de les Borges, Ministre Provincial dels Caputxins de Catalunya, i Ordinari del Convent segons el dret eclesiàstic, s'entrevistà aquell matí amb el Sr. Arquebisbe de Barcelona i, seguidament, amb el Sr. Governador Civil. El Sr. Arquebisbe li comunicà que ell no havia donat el seu consentiment per a l'entrada de la força pública, i es mostrà comprensiu envers la situació creada a l'interior del convent.

El Sr. Governador Civil es limità a insistir en l'ordre donada als hostes de sortir immediatament del convent.

Estudiants d'un i altre sexe col·laboraren en els treballs de cuina, distribució d'aliments, neteja de la vaixela i dependències.

La inquietud de les famílies dels reclosos fou mitigada, dins del possible, pels religiosos que directament o indirectament aconseguiren establir-hi contactes.

Els torns per menjar començaren a les 13,30 i acabaren vers les 17,40. El setge del convent feu impossible tota distribució de pa o carn. Davant semblant situació, "Càritas" diocesana, en la tarda del mateix dia, es mostrà ben disposta per a un intent d'introducció de queviures al convent, si la comunitat ho sol·licitava. Una comissió formada per un sacerdot caputxi i dos dirigents catòlics gestionà la tramesa.

El P. Rafael Bassols, primer Definidor i Ecònom provincial caputxi, intentà visitar la Comunitat del Convent, en nom del Sr. Bisbe de Colofon. La Policia li impedí l'entrada.

Mossèn Pedrals, un dels eclesiàstics invitats pels estudiants, que seguia compartint llur mateixa sort, celebrà missa vespertina amb assistència de nombro-

sos hostes.

A les 21 hores començaren els torns del sopar. Calgué racionar l'aliment. A continuació els hostes es retiraren a descansar.

7.- També a la missa conventual del divendres, dia 11, assistiren un bon nombre d'estudiants i invitats. A les 8,30 començaren els torns per esmorzar. A les 8,45, el P. Provincial es presentà novament al Bisbat per tal de tractar de la situació amb el Sr. Arquebisbe. Les pressions del Sr. Governador Civil sobre el Dr. Modrego eren molt fortes.

La Policia, que ja a partir de les 9 del dia anterior havia impedit als fidels habituals l'entrada per assistir a missa, extén avui la mateixa mesura a totes les misses. "Cáritas" comunica a la comunitat la impossibilitat d'introduir queviures al convent, ni tan sols els destinats als frares. El problema del proveïment es torna inquietant. Els agents de la Policia arriben a escorcollar alguns frares del convent abans d'autoritzar-los l'entrada.

Mons. Matias Solà, Bisbe de Colofon, amb residència habitual al convent de Pompeia, de Barcelona, arribà al de Sarrià al voltant de les 11,30, acompanyat del P. Raurell i de Mn. Dalmau. La Policia impedí que el cotxe arribés fins l'entrada, per aquest motiu el Sr. Bisbe va haver de cobrir a peu la distància que mancava.

Alguns minuts després d'haver entrat Mons. Matias al convent, i mentre els estudiants es trobaven reunits al saló d'actes, atenent pacíficament una conferència sobre art, inopinadament la força pública, sense avís previ de cap classe, sense exhibir mandat judicial de cap mena, sense ensenyar cap document d'autorització episcopal o civil, irrompí forçant la porta. Feia més de 42 hores que els hostes es trobaven al convent, després de rebuda l'ordre de suspendre la reunió del dia 9.

Els conats de resistència que els religiosos oposaren a l'entrada brusca i il·legal de la Policia foren contrarestats per la violència física i moral dels seus agents, els quals ignoraren la més elemental consideració envers la presència del bisbe caputxi.

Els agents imposaren la sortida als estudiants, després de recollir llurs carnets; alguns, no obstant, quedaren detinguts. Tots els professors, intel·lectuals i artistes romangueren agrupats al saló d'actes del convent fins el moment d'ésser traslladats a la "Jefatura" Superior de Policia. Els agents obligaren a abandonar el convent fins i tot a Salvador Espriu i a un estudiant malgrat que es trobaven al llit per malaltia.

A les dues de la tarda foren retirades visiblement totes les camionetes de la Policia. El setge havia conclòs. La Policia secreta, no obstant, continuà vigilant els moviments al voltant del convent. La comunicació telefònica de la comunitat de Sarrià amb l'exterior continuà interrompuda, malgrat les reclamacions dels superiors, fins les 12,10 del dilluns dia 14. Encara s'observen anomalies en la recepció de comunicacions escrites provinents de l'estranger.

En les misses del diumenge, dia 13, fou observada una extraordinària concurrència de públic, nombrós i disciplinat.

Barcelona, convent de caputxins de Sarrià, 14 de març de 1966.

3- COPIA D'UNA "DECLARACIÓ A L'OPINIÓ PÚBLICA" (Reproduïm solament la part final):

DAVANT AQUESTS FETS, NOSALTRES, CRISTIANS, REAFIRMEM:

- 1.- La nostra adhesió a l'actitud humana i evangèlica d'hospitalitat practicada pels PP. Caputxins.
- 2.- El dret a la llibertat i seguretat personals (art. 3 de la Declaració dels Drets de l'Home: Tot individu té dret a la vida, a la llibertat i a la seguretat personal) (Const. sobre l'Església en el món d'avui n. 73).
- 3.- El dret a la llibertat d'expressió individual i col·lectiva (Pau a la Terra n. 11).
- 4.- El dret de tota societat a l'existència d'una autèntica opinió pública fruit d'una informació objectiva (Pau a la Terra n. 10).

5.- El dret de lliure reunió i associació (Const. sobre l'Església en el món d'avui n. 73 i 75) (Pau a la Terra n. 18 i 19).

6.- La nostra fe en el diàleg, únic mitjà per mirar de cara i solucionar autènticament els problemes reals de la nostra societat.

7.- La nostra convicció que els militants cristians han d'ésser activament presents en el món i han de treballar-hi per un millorament autèntic de la societat.

Entitats signants: ACCIÓ CATOLICA PATRONAL - ACCIÓ CATOLICA RURAL (JAC) - ACCIÓ CATOLICA OBRERA (ACO) - ACCIÓ CATOLICA INDEPENDENT (ACI) - CONGREGACIÓ MARIANA UNIVERSITARIA (FECUM) - CONFRERIA DE LA MARE DE DEU DE MONTSERRAT DE VIRTELIA - DELEGACIÓ DIOCESANA D'ESCOLTISME (ODE) - FRANCISCALIA - GRADUATS D'ACCIÓ CATOLICA - GUIES DE SANT JORDI - INSTITUT CATOLIC D'ESTUDIS SOCIALS - LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DEU DE MONTSERRAT - MOVIMENT FAMILIAR RURAL - JOVENTUT D'ESTUDIANTS CATOLICS (JEC/F) - JOVENTUT OBRERA CATOLICA (JOC/F) - JOVENTUT INDEPENDENT CATOLICA (JIC).

BARCELONA, 13 de març de 1966

FULL POSAT EN CIRCULACIÓ PER FALANGE ESPANYOLA, I POSSIBLEMENT PELS CARLINS (GRUP REGENCIA D'ESTELLA), EL 24 DE MARÇ (FRENTE DE JUVENTUDES, "HOGAR NAVARRA", CARRER LLURIA, 38):

KAPUCHIN NIGHT CLUB
=====

El local más fresco de Barcelona. Abierto toda la noche. Amenizado por el conjunto rítmico-melódico "PECCATOR" de la comunidad de barbudos descalzos separados. Presentación del gran Show Progresista-Separatista

"ABAJO LA OBEDIENCIA Y VIVA NUESTRA CONCIENCIA"

Intervención extraordinaria de la famosa troupe de "FRANCIS KALIA", con el debut de los pura sangre

BASILIO DE LA FLORESTA - DANDI DE GELIDA - JORDI DE LA BARCELONETA - LLEÓ DE VILAFOSCA - NANDO D'ARENYS - BADOQ DE LES BORGES - XENIUS DEL VENTALL

y de otros celebrados caricatos. GRANDES JUERGAS RACISTAS

Si es Vd. católico despistado, riase, diviérta-se y páselo bien, mientras le preparan su paseo a la Rabassada, Casa Antúnez, Campo de la Bota o al Cementerio de Moncada.

KAPUCHIN NIGHT CLUB
=====

El local más asquerosamente famoso de Barcelona. Delirantes barbudos sirven las mesas. Los asistentes tendrán derecho a arrancar un pelo de sus barbas !!!No os lo perdáis!!!

Cocina típica. Platos de moda. Gran cava propia. PIDAN: "Volem pa amb oli", "Llengües de gat", "Cálçotets de Valls", "Esparregs del canyet", "Ous de tita", "Bunyols d'aire lliure", "Fresses de claveguera", "Aromes de llom suat" y "Brumera d'aiguera".

KAPUCHIN os va. Bien frío os sabrá mejor. Así tendréis felicidad
===== (Recomended by "Sucs of PEP del GEL; SIBERIA, PARADISE).

5.- PROHIBICIÓ GOVERNATIVA D'UN CICLE DE "CONVERSES SOBRE IMMIGRACIÓ INTEGRACIÓ" QUE HAVIA DE CELEBRAR-SE A LA SALA D'ACTES DEL COL.LEGI D'ARQUITECTES

Havien de celebrar-se durant els dies 23, 24 i 26 de març. El programa de les converses era el següent:

Dimecres, dia 23. A les 7 del vespre: "L'URBANISME I LA INTEGRACIÓ DELS IMMIGRATS" per J. Mª Martorell.

Dijous, dia 24. A les 7 del vespre: "IMMIGRACIÓ I PASTORAL" per Mn. Josep Ma Totosaus, Pvre.

Dissabte, dia 26. I) A les 5 de la tarda: "L'ESCOLA COM A FACTOR INTEGRADOR" pel P. Octavi Fullat, Sch. P. II) A les 7 del vespre: "COST SOCIAL DE LA IMMIGRACIÓ" per Joaquim Nadal. III) A un quart d'onze de la nit: "ASPECTES SOCIALS DE LA IMMIGRACIÓ" per Alfons C. Comín. IV) A tres quarts de dotze de la nit: "CLOENDA I RESUM" per Jaume Nualart. (Els assistents podien sopar en el mateix restaurant de l'edifici del Col.legi).

6 REPRODUCCIÓ D'UN DELS PAPERS CICLOESTILATS QUE CONVOCAVEN A LA MANIFESTACIÓ DEL DIJOUS, DIA 17 DE MARÇ (Vegeu la pàgina 20 d'aquesta sèrie):

"DAVANT EL SILENCI I LA MENTIDA OFICIALS SOBRE UNS FETS QUE INDIGNEN ELS BARCELONINS, AQUESTA ES LA VERITAT:

El 22 de desembre del 63 fou incendiat el CASAL DE MONTSERRAT del carrer dels Arcs: la policia no trobà mai els autors.

El 14 de març del 65 es produí l'agressió al Sr. Joaquim Ruiz-Giménez en el Col·legi de Sant Ignasi dels Jesuïtes de Sarrià: la policia no trobà els autors.

El 7 d'abril del 65 fou assaltat el CASAL DE MONTSERRAT del carrer València i bestialment agredit el conferenciant, Sr. Antoni Bascompte: la policia no trobà els autors.

El 28 d'octubre del 65, al Forum Vergés dels PP. Jesuïtes, fou agredit el sacerdot belga Louis Evely. El mateix dia, al vespre, fou assaltat el CICF i agredits nombrosos assistents a la conferència que deia el mateix Pare Louis Evely. Els assaltants varen destruir bàrbarament el mobiliari del CICF i la policia tampoc trobà els autors.

L'11 de març del 66, les forces de la pròpia policia, després d'un setge de més de 48 hores, varen assaltar violentament el Convent dels Pares Caputxins de Sarrià, violentant les portes i fent cas omís de la prohibició de la comunitat.

Ara ja coneixem els autors! El responsable de la subversió i la violència és:

E L G O V E R N C I V I L

ACUDIU A LA MANIFESTACIÓ DIJOUS, DIA 17, A LES VUIT DEL VESPRE, A DIAGONAL-PAS SEIG DE GRACIA."

7 ESCRIT LLIURAT PER 150 SACERDOTS AL DR. MODREGO, ARQUEBISBE DE BARCELONA, EL MATI DEL DIA 17 DE MARÇ (Vegeu pàgina 20, tercer paràgraf):

"Los hechos ocurridos recientemente entre los universitarios de Barcelona han sumido en una dolorosa perplejidad nuestro ánimo de sacerdotes y el de muchos fieles cristianos.

Los motivos principales de esta perplejidad creemos que son tres:

1.- La actitud poco clara de la Jerarquía ante la violación, por parte de la fuerza pública, de la inmunidad de una casa religiosa.

S.E. puede imaginar los efectos lamentables que produciría en la conciencia de muchos sacerdotes y fieles el hecho de que, en este acto, hubiera habido un consentimiento previo de la Jerarquía eclesiástica.

Si tal consentimiento previo no ha existido, además de la figura delictiva descrita en el Código Penal, artículo 191, se ha producido por lo menos una interpretación unilateral de graves y escandalosas consecuencias del artículo 22, párrafo 3, del Concordato entre la Santa Sede y el Gobierno español.

2.- El silencio incomprensible de la Jerarquía ante las noticias y comentarios difundidos por los órganos de información, prensa, radio y televisión, gravemente calumniosos para la comunidad de capuchinos de Sarrià y para los participantes en la reunión.

3.- La confusió que crea la Jerarquia cuando no reafirma, al ser conculcados, los derechos elementales de la persona humana a la asociaci6n y reuni6n, a la informaci6n y a la difusi6n del propio pensamiento.

Al ocurrir esto, pasa como delictivo el ejercicio de unos derechos incluidos en la Declaraci6n universal de los derechos del hombre y proclamados solemnemente por la Iglesia; se crea desconcierto en la conciencia de muchos cristianos sobre puntos muy importantes de la doctrina de la Iglesia; y se hace a la Iglesia c6mplice de graves injusticias."

INCIDENTS I MULTES EN OCASI6 DE LA MISSA EN MEMORIA DEL FUNDADOR DEL MOVIMENT NACIONALISTA BASC: EXPECTORACIONS A 25.000 PESSETES

Un gran nombre de bascs han estat condemnats el divendres, dia 18 de febrer, a multes de 25.000 pessetes. Durant la missa celebrada el passat 30 de gener, en mem6ria de Sabino Arana Goiri, fundador del Partit Nacionalista Basc, donaren senyals de desaprovaci6 (tossiren artificiosament) quan el sacerdot, complint les disposicions del concordat entre l'Església i l'Estat espanyol, invocà la protecci6 divina per al Caudillo. Entre els condemnats figura la senyoreta Robles-Arangutz, filla de l'ex-president de la Solidaritat d'Obrers Bascs (LE MONDE, 21-2-66).

PROCES CONTRA QUATRE NACIONALISTES BASCS

Quatre nacionalistes bascs joves, acusats de formar part d'una c6l.lula del moviment nacionalista revolucionari ETA, han comparegut davant del Tribunal d'Ordre P6blic de Madrid. El fiscal ha demanat la pena de sis anys de pres6 per al cap del grup, Angel SANCHEZ MATA, de 22 anys, i quatre anys de pres6 per al seu adjunt, Jos6 URIBARRI, de 21 anys. Per als estudiants Jos6 BERGER i Xavier ZUBIACUIRRE, acusats d'haver distribuït el diari "ZUTIK", de l'ETA, el fiscal ha demanat una pena de dos anys. Els advocats defensors han demanat la lliure absoluci6 dels seus clients, fent constar que les declaracions dels acusats havien estat arrencades per la viol6ncia. La sent6ncia serà publicada dintre de pocs dies (LE MONDE i LA CROIX, 18-2-66).

8 PANCARTES DAVANT EL PAPA

El diumenge, dia 20 de març, en el curs de la visita del Papa a l'Església parroquial de Santa Maria Alliberadora, de Roma, un grup de joves catalans desplegaron una gran pancarta amb la següent inscripci6: "CATALOGNA CHIEDI VESCOVI CATALANI". Sembla que el Papa no veié la pancarta (RADIO PARIS 20/III/66 i LE MONDE 22/III/66).

El dilluns, dia 21, el Papa visità el president de la Rep6blica italiana, Saragat, en el Palau del Quirinal. A la sortida, el Papa fou aclamat pel p6blic que esperava. Pau VI es girà a un cant6 per beneir i pogué contemplar perfectament una pancarta amb la inscripci6 "CATALUNYA AMB EL PAPA"; seguidament va veure, i el seu posat expressà sorpresa, com dues pancartes es desplegaven des de cantons diametralment oposats, amb la inscripci6 de "CATALOGNA CHIEDI VESCOVI CATALANI" (New York Times i altres diaris, 22/23-III-66).

PINTADES A DIVERSOS LLOCS AL LUSIVES A LA QUESTI6 DEL NOU ARQUEBISBE

El matí del dia de Sant Josep, en alguns llocs particularment visibles de les carreteres, hom pogué llegir les inscripcions "VOLEM BISBES CATALANS" i "LLIBERTAT, LLIBERTAT". Un dels indrets fou la carretera de l'Ordal.

El matí del diumenge, dia 20, a moltes esglésies properes a Rambla de Catalunya, Balmes i Muntaner (Seminari, Redentoristes, Sant Ramon de Penyafort, Sant Ildefons i altres) hi havia inscripcions, la major part a guix, que expressaven "CONCILI = BISBE CATALA" i "VOLEM BISBES CATALANS".

Novés pintades aparequeren a les carreteres el dia 22 i noves guixades el dia 23 als barris de Sant Andreu i Sarrià de Barcelona.

9 CARTA DE VUIT SACERDOTS DE LA DIOCESI DE GIRONA AL DIRECTOR DE "LOS SITIOS",
I PUBLICADA PER AQUEST DIARI GIRONI EN L'EDICIÓ DEL DIUMENGE, DIA 20 DE MARÇ

Sr. Director de LOS SITIOS

Girona

Sr. Director:

El pasado domingo tuvimos ocasión de comprobar, una vez más, cómo llega hasta los lectores en influye en ellos una información tendenciosa. Se trata ahora de la que se dió en este periódico, sobre los hechos acaecidos en Barcelona con motivo de una asamblea de estudiantes celebrada en el Convento de los PP. Capuchinos de Sarrià.

Por eso deseáramos que se publicara esta carta en la que, con toda sencillez y sin ningún afán polémico, quisiéramos dar nuestra opinión.

Séanos permitido empezar con unos textos conciliares que, para nosotros, sacerdotes, tienen preeminencia sobre los principios del Movimiento.

1º. "Cuiden los gobernantes de no entorpecer las asociaciones familiares, sociales o culturales, los cuerpos e instituciones intermedias y de no privarlos de su legítima y constructiva acción que más bien deben promover con libertad y de manera ordenada. Los ciudadanos, por su parte, individual o colectivamente, eviten atribuir a la autoridad política todo poder excesivo y no pidan al Estado, de manera inoportuna, ventajas o favores excesivos con riesgo de disminuir la responsabilidad de las personas, de las familias y de las asociaciones sociales" (Constitución Pastoral "Gaudium et Spes" nº 75).

2º. "La Iglesia, por razón de su misión y de su competencia, no se confunde en modo alguno con la comunidad política ni está atada a sistema político alguno; es a la vez signo y salvaguardia del carácter trascendente de la persona humana..."

"(La Iglesia) no pone su esperanza en privilegios dados por el poder civil; más aún, renunciará al ejercicio de ciertos derechos legítimamente adquiridos tan pronto como conste que su uso puede empañar la pureza de su testimonio..." (Id. nº 76).

3º. "Existe en el seno de la sociedad humana el derecho a la información sobre aquellas cosas que convienen a los hombres, según las circunstancias de cada cual, tanto particularmente como constituidos en sociedad. Sin embargo, el recto uso de este derecho exige que la información sea siempre objetivamente verdadera, y salvadas la justicia y la caridad, íntegra; en cuanto al modo, ha de ser, además, honesta y conveniente, es decir que respete las leyes morales del hombre, sus legítimos derechos y dignidad, tanto en la obtención de la noticia como en su divulgación" (Decreto "Inter mirifica", nº 5).

A la luz de estos principios y de todo el Evangelio mostramos nuestra disconformidad por la información que se ha dado de los hechos sucedidos en Barcelona y, sobre todo, con la interpretación que hace de ellos el editorial de "Arriba" que ustedes publicaron el pasado día 13. Creemos que no se salva ni la objetividad, ni la honestidad, ni la conveniencia, ni la caridad, ni la justicia.

Es muy triste constatar de que manera son atacadas algunas personas e instituciones eclesiásticas cuando estas se muestran en desacuerdo con la actuación de los poderes públicos. Y lo es más constatar cómo en estas ocasiones se les echan en cara privilegios que se les habían concedido. ¡Cuántas veces, en cambio, hemos oído y leído elogios sin reservas para aquellas personas eclesiásticas e instituciones que han manifestado su aprobación a la política del Gobierno! ¿Será, pues, verdad que la repetida fidelidad del Estado Español a la Iglesia está condicionada por la fidelidad de ésta a los intereses de aquél?

Pero en el caso concreto que comentamos ha habido más: se llega a la insinua-

ción difamatoria y al insulto. Con dolor hemos visto cómo el tono violento del artículo creaba entre nuestro pueblo un clima de violencia. Nunca será lícito a un cristiano inspirarse en otros criterios que los de la justicia y la caridad.

En nombre de aquellos cuatro principios que la "Pacem in terris" establecía como fundamentos del orden social -la verdad, la justicia, la libertad y el amor- protestamos, pues, por la información publicada por su periódico el pasado 13 de marzo.

En el mismo número a que nos referimos se comenta una carta de unos intelectuales catalanes con ocasión del nombramiento del nuevo Arzobispo Coadjutor de Barcelona -página 4-. (También en el editorial de "Arriba" que hemos citado se hace una referencia velada a esto).

Creemos sinceramente que tampoco aquí se observan aquellas condiciones que el Concilio exige a una información correcta. La noticia que se da de la carta es parcial y faltada de objetividad. Además no creemos que el comentario fácil que de ella se hace sea precisamente el más acertado para tratar una cuestión de tan complejos matices pastorales.

Señor Director: Respetamos que haya una divergencia de opiniones en el enjuiciamiento de los hechos; con estas líneas pretendemos sólo dejar constancia de nuestra protesta por una información que es desorientadora a causa de su parcialidad y en la que se falta gravemente a la justicia y a la caridad.

Le saludan atentamente,

Modest Prats, Pere Font, José Iglesias, Narciso Tibau, Juan Busquets, Martín Amagat, Josep Claparols y Gabriel Roura.

10 NOTICIA SOBRE L'ABAT ESCARRÉ

El govern espanyol ha pressionat a la Cúria romana per tal que siguin apartats del costat de l'Abat Escarré, els dos monjos que l'acompanyen en el seu exili a Vivaldone (Milà): dom Aureli Argemí i dom Ildefons Lobo. En conseqüència, Monsenyor Paolo PHILIPPE, secretari de la Congregació de Religiosos, ha ordenat a l'Abadia de Montserrat que retiri els citats monjos. Amb la mesura de deixar-lo sense col.laboradors immediats, es preté reduir la influència de l'Abat Escarré. No obstant els darrers fets de Catalunya han augmentat el prestigi de l'Abat, que cada dia és escoltat amb més atenció en tot el món catòlic. Cada dia és més palès l'encert de les seves valentes declaracions a LE MONDE, que li costaren l'exili, i l'elevació de les seves declaracions a LE FIGARO, del 24/IX/65: "A Espanya, l'Esclésia té el deure d'ajudar a bastir el pont que un dia reconciliarà els vencedors i els vençuts".

11 MULTES GOVERNATIVES EN OCASIÓ D'UN FESTIVAL DE LA CANÇO CATALANA

Per haver estat cantada una canço no inclosa en el programa, el governador civil de Barcelona ha imposat una multa de 10.000 pessetes a l'Orfeó Català i una altra de 5.000 al Sr. Pi de la Serra. El Festival fou celebrat el dia 9 de març.

EL PARE JOAN R. GABERNET, JESUITA, ES EXPULSAT DE LLEIDA, SOTA L'AMENÇA DE SUSPENSIO "A DIVINIS", PEL SR. BISBE, DR. DEL PINO.

Per haver reeditat a Lleida la Declaració a l'Opinió Pública signada per setze entitats catòliques barcelonines, sobre els fets del Convent de Sarrià (de la qual Declaració podeu veure referència a la pàgina 24), el P. Joan R. Gabernet, director de la Congregació Mariana de Lleida, ha estat expulsat de la diòcesi lleidatana.

Per pressions del Bisbe, Dr. Del Pino (originari de Sògovia, el P. Gabernet fou allunyat de Lleida el dia 25 de març. El dia 31 de març, en el curs d'una

entrevista entre el Dr. Del Pino i el P. Ribas, Pare Provincial de la Companyia per a Catalunya, l'expulsió adquirí un caràcter definitiu. En aquesta entrevista el Dr. Del Pino qualificà de falses les signatures de les cartes col·lectives rebudes en aquells dies en recolzament del P. Gabernet, no admetent cap demostració.

CARTA DELS UNIVERSITARIS LLEIDATANS AL PROVINCIAL DELS JESUITES (Fragments):

El motiu de la present és el de notificar-li que els lleidatans universitaris, del Districte de Barcelona, hem adreçat al nostre Sr. Bisbe una carta, de la qual li donem còpia, i en ella protestem enèrgicament per la sobtada marxa del P. Gabernet de Lleida i per tot el que aquest fet significa.

Voldríem també poder expressar-li l'immens valor que ha tingut per nosaltres i per tots els de Lleida la tasca realitzada fins ara pel P. Gabernet i de la gran importància que té el fet que ell continuï al seu lloc en les actuals circumstàncies.

Circumstàncies que permeten l'existència dins de les més altes esferes de la Jerarquia Eclesiàstica d'un esperit tancat i dogmàtic, negatiu a tota posició de diàleg, a tota opinió pública catòlica, a tota sana controvèrsia...

El nostre esperit universitari es revolta contra aquesta expressió absolutista que no creiem que tinguin cabuda en la nostra Església i que el món certament no espera pas de nosaltres...

Barcelona, 29 de març de 1966

Signants: Ramon DOMENECH, Neus PORTA, CIERCO, TREPAT, DOMENEC, GAYA, CANALES, RIERA, MAJORAL, COSTA, QUI, J. PORTA, M. MORATO, A. PORTA, MANONELLES, SAS, A. AGUSTI, SEGURA, V. SIURANA, A. SIURANA, LLADONOSA, MORELL, RECASENS, VAZQUEZ, E. CALVET, CALÇADA, A. AGELET, M.C. BORBONES, MATA, TURMO.

CARTA DELS UNIVERSITARIS LLEIDATANS A MONSENYOR DEL PINO (Fragments):

... Arrel d'aquests fets (Convent de Sarrià) les Congregacions Marianes de Lleida varen publicar circulars interpretant cristianament aquests esdeveniments, que creiem que han motivat la sortida de llur Director P. Gabernet, S.I.
...

Com a conseqüència de tot l'exposat anteriorment, demanem:

1.- La reintegració del P. Gabernet, S.I., a la seva Residència habitual de la Casa de les CC. MM. de Lleida...

2.- Que la Jerarquia complint el deure de promulgar i defensar la veritat, informi objectivament els seus fidels dels fets que la Premsa ha deformat fins arribar a la difamació.

Dirigim aquestes paraules a V.I. com a catòlics fidels de la seva Diòcesi i complint el deure cristià de la defensa de la veritat. Esperem de V.I. la resposta que aquests fets mereixen...

Barcelona, 29 de març de 1966

CARTA DE PERSONALITATS LLEIDATANES ADREÇADA AL PARE PROVINCIAL DELS JESUITES

Rd. Pare Provincial:

A Lleida ha produït una autèntica consternació la notícia que el nostre estimat Pare Gabernet ha estat cridat a Barcelona, imaginem que per causa d'algunes queixes i fins i tot amenaces que han estat darrerament formulades per la seva actuació com a Director de les Congregacions Marianes de Lleida. Ha nascut la temença que els interessos i malvolences puguin arribar a assolir allò que persegüen: l'allunyament definitiu del P. Gabernet de Lleida, i la discontinuïtat de la valenta i admirable tasca entre els joves congregants que formava i tantes altres que la seva il·luminada direcció aplegava a la Casa de les Congregacions Marianes.

Els sota-signants s'adrecen avui a Vós, respectable Senyor, en apel·lació cordial i emocionada per plantejar-vos la gravetat d'aquest perill. La tasca que el P. Gabernet ha dut a terme a Lleida durant una colla d'anys ha estat un model de dedicació, d'humilitat, de bon exemple constant que ha fet d'ell l'exemple viu de l'home de Déu i l'ha envoltat de l'afecte dels innumbrables congregants i del respecte i l'estimació dels cristians que el seguien.

Darrerament l'oportunitat única i meravellosa del Concili Vaticà II ha fet que iniciant una intensíssima etapa de divulgació i interpretació de les seves transcendents conclusions, les Congregacions Marianes de Lleida sota la direcció intel·ligent i apassionada del P. Gabernet hagin portat a la seva tribuna una i altra vegada sacerdots i jesuïtes d'extraordinària vàlua que han aportat el pes de llur paraula i de llurs coneixements ecumènics profunds a una sèrie d'actes d'altura i sentit apostòlic inestimables, que han estat seguits en tot moment per un públic interessat i en augment constant.

El coratge i eficàcia d'aquestes converses i de tota l'àmplia tasca en aquest sentit desenvolupada pel P. Gabernet estan donant uns fruits ja ben visibles. La joventut lleidatana, la nostra esperança cristiana per a l'esdevenidor de la nostra societat, s'ha anat incorporant cordialment i progressiva al nou esperit que avui irradia d'una Església decididament renovada. Els col·loquis, debats i discussions que tenen per marc la Casa de les Congregacions Marianes, estan basats en el respecte mutu, en la cordialitat i en el diàleg. Els grans veuen amb satisfacció aquesta floració d'homes que hom prepara amb el coratge cristià d'una fe renovada, més sòlida i més humana, amb un sentit alhora més alegre i més real del món d'avui.

Fóra tràgic que aquesta tasca fonamental, que és a la base mateixa de la formació dels homes de demà que són els nostres fills, quedés sobtadament paralitzada. No solament perquè no tingués la continuïtat deguda, sinó també talment com un assedegat a qui es mostrés l'aigua de prop per a negar-la-hi després, la separació de la seva vocació de director esperitual d'un home com el P. Gabernet, exemple viu d'apostolicitat, ompliria llurs ànimes dels més perillosos dubtes sobre la sinceritat de la pròpia Església en la vivència de les veritats que predica. Provocar una desmoralització d'aquest abast seria un error -molt més que un error- formidable i irreparable.

Per això els sotasignants, cristians i pares de família, no poden deixar de formular-vos llur angoixa davant el perill que ens amenaça a Lleida. Volem dir ben clarament que són homes com el P. Gabernet que Lleida i totes les nostres ciutats i pobles necessiten. Homes forts i segurs en Déu, i per això mateix valents, clars i decidits, capaços de defensar la paraula de l'Església i els drets dels homes, predisposats al martiri si calia.

I en mèrit de tot el que hem exposat, els sotasignants es dirigeixen avui a Vós, com a Pare Provincial dels Jesuïtes, responsable de la Casa de les Congregacions Marianes a Lleida, per demanar-vos amb el màxim de respecte però també amb tota llur angoixada potència que us digneu conservar el P. Gabernet en el seu càrrec i funcions a Lleida, donant una prova clara i inequívoca de fermesa i rectitud en el sosteniment de tot allò que els cristians d'avui volen i necessiten.

Ben respectuosament vostres

Josep VALLVERDU, Llic. en Filòs. i Lletres, traductor; Ramon Panó, comerciant; Leandre CRISTÓFOL, escultor; Josep ERITJA, President Assoc. Protect. de Subnormals; Joan SELVA, comerciant; Francesc MARTELL, agricultor; Isabel ARQUE, Llic. en Filologia Clàssica, professora; Simeó MIQUEL, advocat; Artur VIVES, comerciant; Francesc PORTA, corredor de comerç; Agustí MILÀ, professor; Lluís DOMENECH, arquitecte; Salustià ESTADELLA, metge; Josep M. BARÓ PORQUERAS, industrial; Antoni CAMBRODI, metge; Enric FERRENY, llicenciat, director del Col·legi Sant Jordi; Josep M. CONDAL, comerciant.

CARTA DE LES ORGANITZACIONS CATOLIQVES LLEIDATANES (Fragments)

Lleida, 28 de març de 1966

Rd. P. Provincial de la Companyia de Jesús
ST. CUGAT DEL VALLES

Reverend Pare:

Els sotassignants, militants d'Organitzacions Catòliques i laics responsables, ens sentim en l'obligació de dirigir-nos a Vós davant les possibles sancions disciplinàries que puguin ésser imposades al R. P. Joan R. Gabernet...

La separació del P. Gabernet de les CC. MM. de la nostra Ciutat entenem que provocaria confusió i incertitud en quants han vist en la Doctrina del Vaticà II una esperança de renovació cristiana i suposaria per a molts dels nostres cristians un retorn a l'esperit de passivitat i aburgosament tan perniciosos per a l'engrandiment del Regne de Déu.

Conseqüència d'un esperit obert als corrents positius del nostre temps ha estat la causa que el Pare col.laborés a l'elevació del nivell cultural del poble, impulsant a l'organització de cicles de conferències, sessions de cine-forum, lectures d'obres de Teatre, etc., etc. Totes aquestes coses han contribuït en gran manera a crear un estat d'opinió pública responsable, inexistent abans a la nostra ciutat, en aspectes tan importants com la formació de preuniversitaris, una recta informació sobre els fets de vida, moviments d'espiritualitat, renovació litúrgica, encoratjament a col.laborar amb el moviment apostòlic parroquial, etc., no ignorant que algunes d'aquestes actuacions podien ésser motiu d'escàndol per a esperits pusil.lànimes i tradicionalistes...

Esperant que considerarà els punts que hem manifestat abans d'adoptar una decisió sobre aquest particular, ens acomiadem de Vós reverentment.

Jaume CASTANY, per PAX CHRISTI; Joaquim COLELL, per HOAC; Amador HUETE, per JOC, i Jaume BARRULL, per ACCIÓ CATOLICA HOMES. Entre les signatures d'adhesió figuren: Dirigent diocesà de l'HOAC; president de la JOC, presidenta de la JOCF; ex-cap dels Escoltes, responsables de Grups, cap de colla dels Escoltes, cap dels Novells; Mestres nacionals; Lluís VIRGILI, director de l'Orfeó Lleidatà; ex-prefectes de la Congregació Mariana, i innombrables congregants i militants de JOC, PAX CHRISTI, etc.

CARTA DELS CONGREGANTS

Rd. Pare Provincial:

Lleida, 28 de març de 1966

Informats de l'absència del P. Director d'aquestes Congregacions Marianes ens dirigim a Vós respectuosament davant les notícies portades sobre ell que ens han causat gran estranyesa.

Estimem que la gran feina feta per ell durant aquests anys, donant fruits considerables entre la joventut lleidatana, es veuria trencada. I per aquests fets ens dirigim a Vós. I us remarcuem:

El P. Gabernet ens ha fet prendre consciència com a cristians. Ens a predicat una Església totalment conciliar.

Ens ha fet arrelar la cultura del poble, com a fruit d'aquest seguiment de l'Església conciliar.

Ens ha fet vincular més i més a les nostres parròquies, no lligant-nos ans deixant-nos actuar lliurement.

No ha fet política, sinó que ha predicat la veritat en la línia conciliar. Remarcuem això, perquè creiem que us han comunicat que ha fet política, per part d'algunes persones que s'han sentit ferides per la veritat.

La necessitat de comptar amb ell entre nosaltres és molt necessària ja que es perdria la formació de la joventut catòlica lleidatana. Nosaltres joves congregants, desitgem que siguin ben considerades les nostres raons i que ben aviat pugui estar entre nosaltres.

Signen: les Juntas de les Congregacions Marianes i molts congregants. També signa Emili MORERA, porter de la Casa, que s'associa a la súplica dels germans congregants "per ser de justícia".

CARTA DEL P. GABERNET AL NUNCI APOSTOLIC (Fragments)

12
Excmo. y Rdm. Sr. Antonio Riberi
Madrid

Barcelona, 4 de abril de 1966

Excmo. y Rdm. Sr. Nuncio:

Le escribo en unos momentos en que cunde una vez más el escándolo entre el pueblo cristiano de Lérida por la reciente actuación conmigo del Excmo. Sr. Obispo de la Diócesis, D. Aurelio del Pino.

Hasta el presente mis Superiores me destinaron para dirigir las Congregaciones Marianas de Lérida: cargo que años atrás mientras había Juniorado o Estudios de Letras en Raimat (a 15 km de Lérida) podía alternar con mis clases como profesor de aquel Centro de formación para nuestros jóvenes religiosos.

Desde Lérida y en ese cargo en la dirección del grupo apostólico más numeroso de Lérida he procurado modestamente convertir nuestra Casa de Jesuitas en un Centro eclesial, donde han hallado acogida las ideas sanas del Concilio Vaticano II. En nuestra Casa se han celebrado reuniones provechosas y muy espirituales, acogiendo con amplitud de espíritu quienquiera que ha querido servirse de ella para fines apostólicos y formativos. El Grupo Pax Christi ha celebrado en nuestra Casa de las CC Marianas sus ordinarias reuniones; han entrado y salido en ella con admirable fraternidad y libertad de espíritu los jóvenes y los mayores de la JOC y HOAC, los muchachos boy'scouts, los universitarios en sus reuniones al regresar de Barcelona o Madrid; en una palabra, todas las Organizaciones han mantenido unas excelentes relaciones con nosotros hasta el punto de considerar como cosa normal la entrada en nuestro local de las CC MM. Sin duda ha sido nuestra Casa y concretamente nuestro piso dedicado a CC MM -que en estos momentos está cerrado por mi ausencia- el centro más conocido y de más influencia religiosa en la ciudad. Una patente abertura hacia las parroquias ha ido haciendo desaparecer aquel clima que en algunos sitios se respira entre miembros de las mismas y organizaciones interparroquiales dirigidas por Religiosos. Puedo decir con satisfacción que nuestra Casa ha realizado un esfuerzo ecuménico notable y ha obtenido sus éxitos, a pesar -y sin duda por esta razón también- de adoptar como oficial la lengua de la ciudad dentro del debido respeto (y paciencia, Dios lo sabe) hacia toda clase de personas y culturas.

Así las cosas, el conflicto de los universitarios barceloneses en el Convento de Capuchinos nos ha afectado. Casi todos los estudiantes universitarios residentes en Barcelona han tenido ocasión de relacionarse conmigo durante sus estudios de bachillerato; y entre los encerrados en los Capuchinos había los mejores que pasaron por mis manos, tanto en piedad como en ciencia.

Al llegarme la declaración escrita de mi sensatísimo compañero el P. Pedro Ferrer Pi, s.i., Director del Colegio Mayor Loyola; la de las dieciséis Asociaciones Cristianas de Barcelona, entre ellas las CC MM Universitarias dirigidas por otro espiritualísimo compañero el P. F. Moxó de Montoliu, s.i.; y la de todos los cursos de Filosofía y Teología del Seminario de Barcelona, creí un deber mío orientar la opinión en Lérida, donde las mejores familias tenían hijos afectados por los sucesos de Barcelona, suscribiendo también como Director de las CC Marianas la misma Declaración que las citadas Asociaciones habían antes que nosotros ya firmado y divulgado.

La reacción del Sr. Obispo de Lérida fue contundente, a su estilo que no parece precisamente conciliar. Llamó a nuestro P. Superior y le comunicó su decisión de que yo me alejase de Lérida ante la firma de aquel documento "horroroso". Me llamó nuestro P. Provincial y me tuvo cinco o seis días en la expectativa fuera

de la ciutat. El jueves pasado le llamó por teléfono personalmente el Sr. Obispo y le amenazó con la total suspensión de todas las licencias si yo regresaba a la ciudad. El P. Provincial ha creído más prudente el alejarme, contra su propia voluntad, de la ciudad de Lérida para evitar males mayores: sobretodo el escándolo que pudiera suponer mi presencia en Lérida con la suspensión a divinis (...)

Cuando el P. Provincial de la Compañía quiso presentar todo este protocolo con las firmas, etc., el Sr. Obispo de Lérida le contestó: QUE LAS FIRMAS ERAN FALSEADAS.

Sin comentarios.

Pueden verse, empero los documentos, que ahora yo tengo en mis manos y cuyos autores conozco personalmente.

Signat: Joan R. Gabernet, s.i.

N. de la R.: Ràdio París ha parlat del cas plantejat pel Pare Gabernet en l'emissió del dia 6/IV/66. També LE MONDE, 7/IV/66.

RELACIÓ DE LES SANCIIONS ECONOMIQUES IMPOSADES ALS INTEL.LECTUALS CATALANS QUE ASSISTIREN A L'ASSEMBLEA LLIURE DELS ESTUDIANTS DE BARCELONA, EFECTUADA EN EL CONVENT DELS CAPUTXINS DE SARRIA, EL PASSAT DIA 9 DE MARÇ

Jordi RUBIÓ, presid. del Inst. d'Estudis Catalans, antic director de la Biblioteca de Catalunya i antic catedràtic de la Universitat Autònoma de Barcelona	200.000	Ptes.
Antoni de MORAGAS, degà del Col.legi d'Arquitectes de Catalunya i Balears	200.000	"
Carles BARRAL, escriptor i editor, fundador del Premi Internacional de Novel.la "Formentor"	200.000	"
Josep M. MARTORELL, arquitecte, president dels <u>Boys' Scouts</u> catòlics de Barcelona	200.000	"
Joan OLIVER ("PERE QUART"), escriptor	150.000	"
Salvador ESPRIU, poeta	100.000	"
Oriol BOHIGAS, arquitecte i escriptor	100.000	"
Josep M. VIDAL, professor a la Facultat de Ciències Econòmiques	100.000	"
Antoni JUTGLAR, sociòleg i prof. de la Universitat	100.000	"
José CANO TEMBLEQUE, prof. de Dret Polític a la Facultat de Dret	100.000	"
Xavier FOLCH, professor de la Universitat	55.000	"
Joan A. ASENS, prof. de l'INSTITUT QUÍMIC DE SARRIA	25.000	"
Lluís CARREÑO, sociòleg	25.000	"
P. DAUFI, metge	25.000	"
Lluís DOMENECH, arquitecte	25.000	"
Lluís GOROSTIAGA, professor de la Universitat	25.000	"
Miquel ISARD, escriptor	25.000	"
Enric LLUCH, geògraf	25.000	"
Joaquim MARCO, poeta i professor de la Universitat	25.000	"
Carles MARTI, metge	25.000	"
Ricard MARTIN, professor de la Universitat	25.000	"
Joaquim MOLAS, escriptor	25.000	"
Jordi MOLINA, professor de l'Institut Químic de Sarrià	25.000	"
Raimon OBIOLS, professor de la Universitat	25.000	"
<u>TOTAL PROVISIONAL .....</u>	<u>1.830.000</u>	<u>"</u>

Aquesta relació correspon a les multes comunicades durant els dies 4 i 5 de març. Manca conèixer les sancions que seran imposades a unes vuit personalitats. LE MONDE, del 7/IV/66, remarca la insòlita gravetat d'aquestes sancions econòmiques.

Barcelon

38

Josep M. Bricall
Profesor de la Universitat de Barcelona,
Vicepresident de la Lliga Espiritual
de la Mare de Déu de Montserrat

Ignasi Garcia Clavel
Secretari Diocesà de la J.I.C.
de Barcelona

Joaquim Triadó
Escriptor, Director d'Estudis del
C.I.C.F. (Centre d'Influència Catòlica
Feminina)

Joaquim Piñol
President d'A.C. PATRONAL de Barcelona

Miquel Reverter Estrada
President de la J.A.C. de Barcelona

Francesc Colomé-Borja
President de la J.I.C. de Barcelona

Lleonor Ramirez Viadé
Antic Dirigent d'A.C.O. i
de J.O.C. de Barcelona

Elias Martín Luengo
Ex Dirigent de la J.O.C. de
Barcelona

Josep Planxart
Editor

Antoni Hortet Gausachs
President del Consell Diocesà
de Joves d'A.C. (J.O.C., J.A.C., J.E.C.,
J.I.C.) de Barcelona

Francesc Cabana
Antic President de la J.F.C.
de Barcelona

Josep M. Subirachs
Escultor
Barcelona

M.ª Rosa Seix
Presidenta de les
GUIES SANT JORDI (Escultoria
Catòlica Femenina de Barcelona)

Maurici Sorrahina
Advocat i escriptor

Eduard Barnadas
de l'INSTITUT CATOLIC D'ESTUDIS SOCIALS
DE BARCELONA, Antic Vicepresident
de GRADUATS d'A.C. de Barcelona

Alfonso C. Conín
Escriptor
Barcelona

Anton Cañellas
Licenciat en Dret
Barcelona

Rafael Hinojosa Lucena
Antic President de la J.O.C.
de Barcelona

Julio Morera Rosero
President de la J.O.C. de
Barcelona

Juan Rosell i Molins
Antic Vicepresident de la
J.A.C. de Barcelona

Juan Blauder
Dirigent de la D.O.E. (Delegació
Diocesana d'Escultoria)
Sabadell

Rafel Matal
Antic President del Moviment Catòlic
LLUIS DE GRACIA

Josep Grau Carriga
Pintor
Barcelona

Miquel-Juncadella Martí
President d'A.C.O., Ex Dirigent de
la J.O.C. de Barcelona

Josep Tinté Farrés
Antic President de la J.A.C.
de Barcelona

C. Martínez Girons
Representant de PAX ROMANA
Barcelona

S. Albertí i Gubern
Escriptor i Editor

Juan Ribas Espasa
President de l'A.C.I. de Barcelona

Xavier Parés Sausà
Vicepresident de GRADUATS d'A.C.
de Barcelona

Josep M. Sol
Antic President Diocesà del Consell
de Joves d'Acció Catòlica de Barcelona

Lluís M. Argemà Roca
Sabadell

Juan Pelagó Paragó
Mestre, President del Centre MONTSERRAT-
XAVIER, President de l'ATEU MONTSERRAT

Maria Cirici
Comissaria Internacional de la Germanor
de Noies Guies

Antoni Comas
Professor de la Universitat de Barcelona

Fernan Arfio
Vicepresident de la Junta Diocesana
d'Acció Catòlica de Barcelona

Miquel Coll i Alentorn
Historiador, de l'INSTITUT D'ESTUDIS
CATALANS, Acadèmic electe de l'ACADEMIA
DE BONES LLETRES DE BARCELONA

Concepció Mascrefias
de l'Equip Responsable del CENTRE
ECUMENIC DE BARCELONA

Jean Rambla
Antic Conseller Diocesà de la J.A.C.E.
de Barcelona

Josep R. Carreras de Nadal
del Consell Consultiu de PAX CHRISTI,
del CENTRE ECUMENIC DE BARCELONA

Miquel Coll
Treasorer del S.I.I.A.E.C. de PAX ROMANA,
Secret del Secretariat de Cooperació
Interdiocesana

Jordi Artigas Castellibort
Antic membre del Consell Diocesà dels
Joves d'Acció Catòlica de Barcelona

Josep Benet
Advocat, Historiador

Miquel Porter Moix
Crític cinematogràfic

Alexandre Cirici Pellicer
Crític d'art

Salvador Casanovas Martí
Advocat

M.ª Martinell
Escriptora
Barcelona

Juanes Ciurana
Cap de l'Agrupament Escolta No-
rdn Batlle

Agustí de Semis
Advocat

Enric Cirici
Antic President de l'A. L. L. D. de les
CONGREGACIONS MARIANES DE BARCELONA

Josep M. Barlosell
Comissari General de Scouts Catòlics
(DELEGACIÓ DIOCESANA D'ESCULTISME)

Amat Donés i Ciró
President de GRADUATS d'A.C. de
Barcelona

Enlla Julià Bosch
Antic Secretari Diocesà del Consell
de Joves d'A.C. de Barcelona

Ramon Cusi Masachs
Vocal-Treasorer de la Junta d'Homages
d'Acció Catòlica de Vilafranca del
Penedès

Tels Huguet Martí
Antic President de la J.O.C. de
Vilafranca

Francesc Vila Abadal
Ex Vocal de la J.A.C. de Barcelona

Oriol Bohigas
Arquitecte

Frederic Trelles Solé
President del MOVIMENT FAMILIAR
RURAL d'A.C. de Barcelona

Leopold Joan Trovostó
President del Moviment Catòlic
VITTELIA

Josep Ciralt Noventós
Cap Comarcal del Moviment Familiar
Rural, Antic President dels Homages
d'A.C. de V. del Penedès

Josep Ferrer Julia
Ex Delegat Assirontat A.C. de Vilafranca

Dilecte in Christo Pater :

Gratum est nobis tibi mittere nuntium, quod ab omnibus orbis Episcopis recipiendum est.

A te poscimus ut atente legas atque de hoc nostro argumento sententiam tuam dare velis nobisque rescribere.

Barcinone, die 27 mensis aprilis 1966, Beatae Mariae Virginis Montisserrati Catalauniae Patronae sacra.

Mensaje al episcopado católico mundial

El nombramiento del nuevo arzobispo coadjutor de Barcelona, con derecho a sucesión —el primero en el que el Estado español ha intervenido, después del Concilio Vaticano II, ejerciendo el privilegio de presentación—, está provocando, en Cataluña, un vivísimo malestar y un profundo escándalo, del cual se ha hecho eco la prensa mundial (LE MONDE, 2, 5, 10, 12-13, 22 de marzo). Se ha llegado a decir que nos hallamos ante el primer conflicto popular postconciliar, originado por la inaplicación de una decisión del Concilio.

La gravedad de este malestar, por una parte, y por otra, la información parcial y los comentarios tendenciosos de parte de la prensa española sometida desde hace más de 26 años a la previa censura civil, podrían hacer creer al episcopado mundial que el movimiento que se está produciendo en Cataluña es un estado de revuelta contra la Iglesia, la Santa Sede y el episcopado, cuando en realidad se trata de un movimiento de plena adhesión al espíritu del Concilio Vaticano II de un pueblo —como el catalán— que se ha significado siempre por su fidelidad a la Santa Sede. Ante el peligro de esta interpretación errónea, creemos cumplir con nuestro deber exponien-

do las causas del citado malestar y pidiendo comprensión hacia la actitud de los catalanes.

La actual situación creada en Cataluña sería incomprensible si no recordásemos que el Concilio Vaticano II fue seguido entre los catalanes con una extraordinaria atención, y que despertó, incluso entre los no creyentes una gran esperanza.

Entre las decisiones conciliares, una de las que más contribuyeron a despertar esa esperanza fue la declaración de que el derecho de nombrar obispos es propio y exclusivo de la Iglesia y que, por lo tanto, no se concederá más a ninguna autoridad civil ni derechos ni privilegios sobre estos nombramientos y que, como consecuencia, se recomienda a los Estados que gozan de estos privilegios que renuncien a ellos.

Cualquiera que conozca la historia moderna de Cataluña comprenderá que esta decisión, reivindicando la libertad de la Iglesia, desvelara una gran esperanza entre los catalanes, porque nuestro pueblo ha sufrido mucho del uso que a menudo ha hecho el Estado español de esa clase de privilegios. Aprovechando el derecho que recibe el nombre de presentación, el Estado ha conseguido hacer designar, en muchos casos, un episcopado que ha sido fiel instrumento para imponer determinados criterios políticos y sociales, y entre otros, para hacer designar, en las principales sedes de Cataluña, Valencia y Baleares, obispos desconocedores de la lengua catalana, de la cultura y de las tradiciones de estas tierras, los cuales han contribuido —es muy triste confesarlo— a reprimir con su actuación la vitalidad de nuestra lengua y a imponer otra que es la mayoritaria dentro del Estado, contradiciendo así las enseñanzas de la Iglesia sobre las minorías últimamente recordadas por Pío XII (Radiomensaje 24-12-1941 : AAS 34 1942 16-17), Juan XXIII (PACEM IN TERRIS : AAS 55 1963 283) y el Concilio Vaticano II (Constitución GAUDIUM ET SPES nº 59 y 73). Como consecuencia, buena parte de nuestro pueblo ha considerado a muchos de estos obispos impuestos, más como funcionarios del Estado que como pastores, con los gravísimos perjuicios espirituales que esto lleva consigo.

Este es un capítulo muy triste de la historia religiosa de Cataluña que los catalanes esperaban ver cerrado para siempre con la declaración y recomendación conciliar mencionada. Aumentaban esta esperanza las continuadas afirmaciones de Pablo VI de que ahora ya no se podía obrar y pensar en todo como antes. «Acabado el Concilio ¿todo vuelve a ser como antes? Las apariencias y los costumbres responderán que sí. El espíritu del Concilio responderá que no». (Alocución al episcopado italiano : L'OSSERVATORE ROMANO, 8-12-65). Sin embargo, esa esperanza pronto se ha visto defraudada. Aun no habían transcurrido tres meses desde la clausura del Concilio, cuando los catalanes han podido leer en la prensa española que

« S.E. el Jefe del Estado (el general Franco) ha tenido a bien presentar y S.S. se ha dignado nombrar » el nuevo arzobispo coadjutor, con derecho de sucesión, de Barcelona.

La reacción ha sido inmediata y dura, como podía prever cualquiera que poseyese una mínima información sobre los sentimientos del pueblo catalán. El escándalo, deplorable. Numerosas personas se han preguntado : ¿Por qué tanta prisa en hacer este nombramiento? ¿Por qué no haber esperado que el Estado español —que se afirma oficialmente católico— aceptara renunciar al privilegio de presentación tal como pide el Concilio? ¿Por qué, hasta tanto, el Estado no renuncie a este privilegio, no se proceda a nombrar obispos auxiliares para ayudar al actual arzobispo —en la gran archidiócesis barcelonesa, con más de dos millones de habitantes no existe ninguno—, en cuya designación no interviene el poder temporal, habida cuenta que la designación de un prelado realizada contra el espíritu conciliar tenía que desencadenar protestas y escándalo entre los barceloneses? (LE MONDE, 13 enero). ¿Cómo entender, después de autorizar el uso de la lengua catalana en la liturgia, cuando llega el momento de ponerlo en práctica, se nombra a un arzobispo que ignora totalmente dicha lengua? ¿Acaso entre los millares de sacerdotes de las catorce diócesis de lengua catalana existentes en España no se ha encontrado ninguno que fuese digno y capacitado para regir la archidiócesis barcelonesa? ¿Cómo es que, cuando a las más jóvenes comunidades cristianas se les reconoce el derecho a tener obispos autóctonos, este mismo derecho se niega a los catalanes, hijos de una tierra evangelizada ya desde los tiempos apostólicos? Preguntas todas ellas que sólo obtienen respuestas desalentadoras.

Se ha dicho que probablemente ahora que el gobierno español ha logrado tener cubierta por muchos años la importante sede barcelonesa —el nuevo prelado sólo tiene 48 años— con un arzobispo no catalán y fiel al régimen franquista se permitirá el renunciar solemnemente a sus privilegios, y que ésta es la explicación de ese nombramiento episcopal. (LE MONDE, 13-14 marzo). Lo ignoramos. Sin embargo, lo que sí sabemos, desgraciadamente, es que los católicos catalanes dicen que al proceder a ese nombramiento no se han tenido en cuenta las necesidades pastorales y espirituales de nuestra archidiócesis, como no se ha tenido en cuenta, tampoco, el espíritu del Concilio. Ello es deplorable y provoca escándalo.

En estos últimos días, el malestar se ha agravado aun más, por la intervención de los pequeños periódicos integristas y anticonciliares, favorables al mantenimiento del derecho de presentación, los cuales junto con los diarios falangistas y otros favorables al régimen franquista, han aplaudido el nombramiento del nuevo prelado, mientras atacaban los sentimientos de los catalanes. Este hecho ha provocado que el nuevo arzobispo coadjutor de Barcelona, ya antes de tomar posesión, se haya convertido, a pesar de su voluntad, en bandera

anticatalan y símbolo de una determinada política. ¿Cómo puede llegar a ser, pues, el pastor de todos los barceloneses?

Ante esta angustiosa situación son innumerables los laicos y aun sacerdotes de la archidiócesis —entre los que se cuentan muchas personalidades preeminentes —que se han dirigido al nuevo arzobispo coadjutor pidiéndole respetuosamente que renuncie a su nuevo cargo pastoral, por el bien espiritual de toda la comunidad cristiana, teniendo en cuenta que el obispo no es una autoridad que, al estilo humano, pueda ser impuesta, sino un padre y un hermano que debe servir a los demás hijos y hermanos, que no debe ser un factor de división y de discordia, sino el punto de unión y de equilibrio de la comunidad eclesial. Estos fieles creen que la renuncia es la única solución, auténticamente pastoral y ejemplar, que pueda tener el gravísimo problema planteado ; y que dicha solución, si fuera aceptada, demostraría al mundo que el espíritu del Concilio Vaticano II triunfa e inspira la nueva época postconciliar que empezamos a vivir. « Que a nadie se dé obispo contra su voluntad », escribía el Papa San Celestino I (Epist. IV, c. 5 : P.L. 50 434). Esto, en definitiva, es lo que hoy piden los católicos catalanes.

Barcelona, abril de 1966.

(Traducción del original catalán).

30/5/66

39

Amigo Fernando:

Le incluyo esa carta para Turullols. Me gustaría saber cuándo se la hace usted llegar. También le agradeceré me diga si remitió mis anteriores envíos, y en qué fecha aproximada, pues que, no he tenido respuesta alguna de él. También le he escrito al Sr. Co, dirigiendo la carta a su mujer, con arreglo a sus instrucciones, sin haber recibido respuesta, y sin saber por ello si llegaron o no mis noticias a sus manos. Estoy como un negro en un túnel.

Qué hace la de la Cuenca? Y las hijas?

De Eusebio no se una palabra. De sus mujeres tampoco. Del que tengo noticias frecuentes es de Delfin, que está cada día de peor humor. Ya no le basta con Franco, Ahora le trama con De Gaulle. ¡Qué hombre!

Suyo

Apreciada Antonieta:

(f)

40

Hoy te escribo a una pluma
por precisamente HOY se ha
hecho pública la nueva profa-
nación del "Árbol de Guernica",
como puedes ver en el tope.

Ya te enviaré, en la próxima,
una colección.

Espero que la serie que voy
a empezar será la última,
mejor y apoteósica, y que no
negará, como la anterior, al
100...

Acaba de marcharse de

aquí, de mi domicilio, después
de alpre chichara, el amigo
de Lirio: muy optimista, pero
lamentando mucho el llevar a
cuestas 76 años...

¿Verdad q nos veremos
pronto?...

Mu abrazo

Juan

28-IV-66

Llama Carlos Baraibar. Está de paso para Madrid. Va con su mujer y su hija. Va a Madrid como agente del Gobierno chileno, para lograr un concierto con el Gobierno español en materia de turismo, que permita aprovechar las condiciones del país y la situación de su moneda, para formalizar un plan turístico hispano-chileno.

Tiene en Madrid a su hermano, Antonio Baraibar, General, Segundo Jefe del Servicio de Transportes del Ejército, Calle Amaniel.

Tiene en Bilbao a Gonzalez Echavarri Director General del Banco de Bilbao.

Tiene en Vitoria a Felix Alfaro, Director --creo que propietario-- de la Fabrica de Naipes.

Va a estar en Madrid, Bilbao y Vitoria una temporada. Volverá por Paris. En aquel entonces querrá entrevistarse con nosotros.

Quiere estar relacionado en el interior. Cualquiera que quiera hablar con él, puede dirigirse a los tres mencionados, para que estos le digan dónde para, porque él no sabe ni los hoteles que va a ocupar ni el tiempo en que va a estar en cada sitio.

13/5/66